

αὐτοῦ, γιὰτ' εἶν' ἄβυσσο Ζάκ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.
 γ) Χάσμα ἐδάφους ΝΠολίτ. Παραδ. 2,702. Συνών.
 οὐλῖα γ μ ἔ ν ο ς τό π ο ς . δ) Τὸ χάσμα, τὸ βάθος

τοῦ στόματος Ἀπουλ. (Καλ.ημ.): "Αἶτον ἄβυσσο φαίνεται
 ἧς πάει οὐαίνοντα σὰ μία ἄρια συμπατία (ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ
 στόματός της φαίνεται νὰ βγαίνει σὰν ἓνα συμπαθὲς
 πρόσημα). 2) Κόλασις Ρόδ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.:
 Νὰ πάγης 'ς τὴν ἄβυσσο τῶν ἄβυσσων! (ἀρὰ) Ρόδ. Νὰ πάγης
 τὰ ἄβυσσα! αὐτόθ. "Ω, ποῦ νὰ πάρ' ἡ ἄβυσσα καὶ νὰ πετρώ-

νεται! (ἡ ἄβυσσος νὰ δεχθῇ τὸν λόγον καὶ ἡ πέτρα νὰ
 καλύψῃ αὐτόν! Λέγεται πρὸς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ἀποδο-
 κιμάζομεν τοὺς λόγους) αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ δὲν ξέρουμε ποιὲς δύνამες
 καὶ ποιᾶς ἄβυσσος δαιμόνοι,
 στρίγλες ποιὲς ἀνταρμιστήκαν

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. αὕτη ἤδη μεταγν. Πβ. Λουκ.
 Εὐαγγ. 8,31 «καὶ παρεκάλουν αὐτόν (ἐνν. τὰ δαιμόνια)
 ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν».

αβωλογύριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. αβωλοῦριστος Νάξ.
 ('Ατύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. β ω λ ο γ υ ρ ῖ ζ ω .

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου δὲν ἀντεστράφη τὸ χῶμα βαθέως
 καὶ καλῶς, ὥστε νὰ διαλυθοῦν οἱ ὀγκώδεις βῶλοι, ἐπὶ τῆς
 καλλιεργουμενῆς γῆς: Ἀβωλοῦριστος βαξέξ(κῆπος). Ἀβω-
 λοῦριστη πρᾶσά (πρᾶσιά). Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα τό 'σκαφα, μὰ
 'τσὰ μόνο ποῦ τό 'σκαφα κί ὅτι νὰ τὸ ξανασκάβω, θὰ φρωθῶ,
 γιὰτὶ τό 'φηκ' αβωλοῦριστο ('τσά=ἐτσά, ἔτσι).

αβωλοκόπητος ἐπίθ. Σίφν. ἀβουλοκόπητος Σίφν.
 ἀσβωλοκόπητος Πελοπν. (Λακων.) ἀσβωλοκόπιστος Πε-
 λοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. β ω λ ο κ ο π ῶ , παρ' ὃ καὶ
 σβωλοκοπῶ. Τὸ ἀσβωλοκόπιστος ἐκ παρετυμ. πρὸς
 τὰ ἐκ τῶν εἰς -ί ζ ω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν συνετρίβησαν οἱ βῶλοι, ἐπὶ
 ἀγροῦ ἐνθ' ἄν.: Χωράφι ἀσβωλοκόπητο Λακων. Πβ. μεταγν.
 ἀ β ω λ ὀ κ ο π ο ς .

αγαβδ τό, Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν κίρσιον τὸ λοβέλλειον, παραλλαγή ὑπόψιλον
 (cirsium Lobelli var. hypopsilum) τῆς δημώδους οἰκο-
 γενείας τῶν ἀγκαθιῶν, τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compo-
 sitae), ζιζάνιον ποῶδες. [**]

αγάγγρωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α γ γ ρ ῶ ν ω .

Ὁ μὴ παθὼν παράλυσιν τῶν μελῶν τοῦ σώματος εἴτε
 ἐξ ἀσθενείας εἴτε ἐξ ἰσχυροῦ πλήγματος ἐνθ' ἄν.: Ὅλεν τὸ
 κορμὶν ἀτ'ς ἐγαγγρῶθεν καὶ τ' ἔναν τὸ δέρον ἀτ'ς ἐπέμ'νεν
 ἀγάγγρωτον (ὅλον τὸ κορμὶ τῆς παρέλυσε καὶ τὸ ἐν χέρι
 τῆς ἔμεινεν ἀγ.) Χαλδ.

αγαδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

1) Μικρὸς, νεαρὸς ἀγᾶς. 2) Πληθ. ἀγαδάκια τά,
 εἰρων. οἱ Τοῦρκοι: Τώρα δλεῖ δὲν ἔχομεν ἀγαδάκια, ἐπήγανε
 'ς τὴν Κόκκινη Μηλέα.

αγαδέλλι τό, ἀμάρτ. ἀγαδέλλ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Κυρίως ὁ μικρὸς ἀγᾶς. Ἡ λ. ἐν τῷ αἰνίγμ. Ἀπλώνου
 τοῦ πιφκέλλ', καθίς' τ' ἀγαδέλλ' (τῷ ὑπαινισσομένῳ τὸν χειρό-
 μυλον. πιφκέλλ' ἐκ τοῦ ἐπευκέλλι=τάτης).

αγαδέρι τό, ἀμάρτ. ἀγαδέρ' Προπ. ('Αρτάκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Μικρὸς ἀγᾶς: Ἄσμ.

Νὰ τὸ δώκῃ ἀγᾶς σταφύλι | κ' ἡ ἀγάδαινα κουλλίκι,
 τὰ μικρὰ τὰ ἀγαδέρια | νὰ τὸ δώκουν σιμιτέρια

(βανκάλ. σιμιτέρι=κουλουράκι).

αγαδικά τά, ἀμάρτ. ἀγαϊκά Κάλυμν. ἀγάδικα
 Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

1) Οἱ κύριοι, οἱ οἰκοδεσπότες ἐν σχέσει πρὸς τοὺς
 ὑπηρέτας Κάλυμν. Συνών. ἀ φ ε ν τ ι κ ᾶ . 2) Οἰκο-
 γένεια ἀγάδων, γενεὰ ἀρχοντικὴ Μεγίστ.: Ἄσμ.

Ἡ κόρη ποῦ σᾶς δίδουμεν δὲν εἶναι ἀφ' τῆ σιράτα,
 μόν' εἶναι ἀπ' τ' ἀγάδικα κί ἀπὸν τὰ κουσουλάτα.

αγαδοπούλλα ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Μεγίστ.
 Πελοπν. ἀγαδόπουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Τέκνον ἀγᾶ ἄρρεν ἡ θῆλυ, συνήθως θωπευτικῶς ἐνθ' ἄν.:
 Ἄσμ.

Τούρκους σκοτώνουσι πολλοὺς καὶ πιάνουσι καὶ σκλάβους
 καὶ τέσσερ' ἀγαδοπούλλα ἀπὸ τσοὶ γενιτσάρους

Κρήτ.

Νὰ τοῦ δώσ' ἀγᾶς σταφύλι | κ' ἡ κυρὰ τὸ καρποφίλι
 καὶ ἡ μικρὴ -γ- ἀγαδοπούλλα | τὴ σακκούλλα μὲ τὴ βούλλα

(βανκάλ.) Πελοπν.

Τὸ ἔκοιρὲν τοῦ ἀγᾶς λιμόνια | τὸ ἔ ἀγάδαινα τσουδώνια
 τὸ ἔ μικρὴ ἀγαδοπούλλα | ἔκοιρὲν τοῦ ἀποῦ οὔλα

(βανκάλ.) Μεγίστ.

αγαδωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α δ ῶ ν ω .

Ὁ ὁμοίως πῶς πρὸς ἀγᾶν (ιδ. λ.)

αγαζιλάευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α ζ ι λ α ε ὕ ω .

Ὁ μὴ ἐρραμένος μὲ γαζί, ὅπερ εἶναι εἶδος ραφῆς.
 Συνών. ἀ γ ᾶ ζ ῶ τ ο ς .

αγάζωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γ α ζ ῶ ν ω .

Ὁ μὴ γαζωμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἐρραμένος μὲ γαζί:
 Ποδᾶ - φούστα ἀγάζωτη. Ματινὲς ἀγάζωτος. Ἐχω τόσα σεν-
 τόνια κομμένα καὶ μένουν ἀγάζωτα σύνθηθ. Συνών. ἀ γ α ζ ι -
 λ ᾶ ε υ τ ο ς .

